

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Katarzyna Bochnacka

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa: G. K.

przeciwko: Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda G. K. ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od kwoty 11.363,57 zł od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia 9 marca 2018 r.;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4202,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lutego 2018 r. powód G. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 11 690,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając żądanie, powód podniósł, że w dniu 15 grudnia 2017 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uległ uszkodzeniu należący do powoda pojazd marki V. (...). Powód zlecił naprawę pojazdu (...) Sp. z o.o. i wystąpił do pozwanej jako ubezpieczyciela OC sprawcy wypadku o wypłatę odszkodowania. Roszczenie zostało uznane przez pozwaną jedynie częściowo, tj. co do kwoty 4 100 zł, zaś pozostała kwota w wysokości 11 690,73 zł nie została uwzględniona.

W związku z dokonaniem przez pozwaną wpłaty w kwocie 11 363,57 zł w trakcie sporu powód ograniczył (vide k. 41 akt) żądanie pozwu w zakresie dochodzonej należności głównej do kwoty 327,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 2018 r.

W dniu 4 czerwca 2018 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 45 akt).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 50 akt) strona pozwana, zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podała, że powód nie wykazał w sposób należyty słuszności przyjętych przez siebie twierdzeń, a w konsekwencji nie uzasadnił należycie dochodzonego pozwem roszczenia w zakresie prac naprawczych związanych z dodatkowymi operacjami pomiaru geometrii zawieszenia.

W piśmie procesowym z dnia 2 października 2018 r. (k. 73) powód doprecyzował uprzednie pismo, wnosząc dodatkowo o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty pierwotnego roszczenia, tj. 11 690,73 zł, do dnia zapłaty, tj. 9 marca 2018 r.

Postanowieniem z dnia 30 października 2018 r. (k. 78), postępowanie co do kwoty 11 363,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 10 marca 2018 r. do dnia zapłaty zostało umorzone.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 3 130,58 zł brutto, a następnie dopłatę w kwocie 969,42 zł brutto, tj. łącznie 4 100 zł brutto.

Dowód: decyzja z dnia 29 grudnia 2017 r. (k. 26 i nast.), decyzja z dnia 30 stycznia 2018 r. (k. 28 i nast.)

Powód w dniu 21 grudnia 2017 r. zlecił wykonanie w uszkodzonym pojeździe prac blacharsko – lakierniczych, za które zapłacił firmie (...) Sp. z o.o. kwotę 15 790,73 zł.

Dowód: zlecenie z dnia 21 grudnia 2017 r. (k. 9), faktura nr (...) z dnia 26 stycznia 2018 r. (k. 10 i nast.)

W dniu 9 marca 2018 r. strona pozwana uiszczyła na rzecz przyjmującego zlecenie od powoda, tj. (...) Sp. z o.o., kwotę 11 363,57 zł.

Dowód: potwierdzenie transakcji (k. 43)

Wskutek kolizji drogowej nie uległy uszkodzeniu żadne elementy układu jezdnego, w tym układu kierowniczego. Nie doszło do kontaktu elementów układu jezdnego (np. koła, tarczy koła) z przeszkodą czy też innym pojazdem i brak podstaw do wykonania prac naprawczych związanych z pomiarem geometrii zawieszenia. Uszkodzenia nie skutkowały zakwalifikowaniem do naprawy jakichkolwiek elementów szkieletu pojazdu czy też układu jezdnego lub kierowniczego.

Dowód: opinia biegłego z dnia 10 kwietnia 2019 r. (k. 93 i nast. akt), opinia uzupełniająca z dnia 13 września 2019 r. (k. 123 i nast.), opinia uzupełniająca z dnia 7 stycznia 2020 r. (k. 141 i nast.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 11 363,57 zł od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia 9 marca 2018 r., w pozostałym zaś zakresie – oddaleniu.

Bezspornymi w niniejszej sprawie były okoliczności kolizji drogowej z dnia 15 grudnia 2017 r. oraz odpowiedzialność pozwanej za to zdarzenie komunikacyjne, spór natomiast ogniskował się na wysokości należnego odszkodowania, przy czym po częściowym cofnięciu pozwu przez powoda jedyną kwestią sporną w tym zakresie pozostawała zasadność poniesienia kosztów prac naprawczych związanych z dodatkowymi operacjami pomiaru geometrii zawieszenia.

Powód w ramach niniejszego postępowania domagał się pierwotnie zasądzenia od strony pozwanej kwoty 11 690,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty; następnie, wobec zapłaty przez pozwaną w toku procesu kwoty 11 363,57 zł, powództwo ograniczył do należności głównej 327,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 2018 r. oraz do odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty pierwotnego roszczenia, tj. 11 690,75 zł, do dnia zapłaty, tj. 9 marca 2018 r.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4

k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 wskazanego wyżej artykułu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W myśl art. 361 § 2 k.c., w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie natomiast art. 363 § 1 zd. 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zważyć należy, że art. 361 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania; jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., sygn. akt V CKN 1273/00, LEX nr 55515). Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody, co znaczy że podmiot zobowiązany musi przywrócić uszkodzone mienie do takiego stanu, jakby zdarzenie nie nastąpiło. Wysokość odszkodowania powinna zatem ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Podkreślić trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego może nastąpić w różny sposób. Może zatem polegać na dokonaniu naprawy przez samego poszkodowanego (lub zamiarze jej dokonania), ale nie musi. Szkoda w takiej sytuacji wyraża się bowiem sumą, jaką poszkodowany musiałby wydatkować celem przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Odszkodowanie nie jest bowiem uzależnione od faktycznego doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego, a tylko do wykazania szkody w postaci kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Mając na względzie podnoszone zarzuty, konieczne było ustalenie, czy koszty prac naprawczych związanych z dodatkowymi operacjami pomiaru geometrii zawieszenia były w tym przypadku kosztami niezbędnymi. Ustalenia faktyczne w tym zakresie Sąd poczynił w oparciu o opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej (opinia „główna” i dwie opinie uzupełniające), które w ocenie Sądu są transparentne, kompletne i spójne, zaś wnioski z nich wynikające są zgodne z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego. Skoro skutek kolizji drogowej nie doszło w ogóle do kontaktu elementów układu jezdnego (np. koła, tarczy koła) z przeszkodą czy też innym pojazdem, brak było podstaw do wykonania prac naprawczych związanych z pomiarem geometrii zawieszenia, a tym samym koszt tych prac nie może być zakwalifikowany jako zasadnie poniesiony. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, iż producent pojazdu w tej sytuacji wymaga przeprowadzenia pomiaru geometrii zawieszenia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż szkoda została w całości naprawiona, zaś dalsza wypłata z tytułu odszkodowania za zdarzenie z 15 grudnia 2017 r. stanowiłaby naruszenie wynikającego z art. 361 k.c. zakazu przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody. Stąd też powództwo o zapłatę kwoty 327,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 2018 r. podlegało oddaleniu w punkcie II wyroku.

Wobec treści postanowienia z dnia 30 października 2018 r., postępowanie co do kwoty 11 363,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 10 marca 2018 r. do dnia zapłaty zostało umorzone; zatem zasądzeniu na rzecz powoda podlegało tylko roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty za okres uprzedni, tj. od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia 9 marca 2018 r., o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi pozwanego w całości uznając, iż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Należy mieć na uwadze, że wytoczenie w dniu 27 lutego 2018 r. powództwa o zapłatę kwoty 11 690,73 zł było zasadne, skoro pozwany nie zareagował na doręczone mu w dniu 15 lutego 2018 r. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty i uiszczył przeważającą część spornej kwoty dopiero po wytoczeniu powództwa. Mając na uwadze wskazany przepis i wyrażoną w nim generalną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, strona pozwana jako przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić koszty procesu poniesione przez przeciwnika, tj. powoda, na które składają się: 585 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – taryfowe wynagrodzenie w stawce minimalnej przy oznaczonej wartości przedmiotu sporu.

(...)